

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΚΟΥΡΑΜΠΙΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Πέρασαν ακόμα λίγες μέρες, όταν ο στρατός της Δυτικής Μακεδονίας άρχη κ. σαν πύρινο κίβρι, προς την Ήπειρο. Πολλές φρουρές απροσβήκαν, πολλοί λόχοι προσκολληθήσασ άδειάσαν, και ο τού Γκολφάτου δι-τάχθη να με-σχηματισθή εις πεζικόν και <ενοόμενος μετ άλλων ανδρών ν' άποτελειούσασ διλοχίαν> και να σπεύση έκει πού ή φωτία του πολέμου τούς καλούσε με την βροντερή φωνή τών κανονιών.

Ο Γκολφάτος με την νέα διαταγή της άνωρηθήσασ ένόμισαν ότι και πάλιν συνεκάη και έπειδή κανείς δέν τον έπιστευσ, έσκέφθη ότι περισσότερες ύψησές; θά προεφεραν στην Θεσσαλονίκη μέναν, παρό παρακολουθών στην πολεμική κορείαν της την διλοχίαν.

Και κάθε πρωί του τού φέρναν καίτοι τού πουλοσαν οι στρατιώτες...

Και άν παρουσιασθή καμιά στρατιωτική προμήθεια άπ' την Άγγλία ;

Χριστιανέ μου ! δέν τού ελεγες πετό μπροστά, τού είπασ ο λοχαγέσων ύπολοχαγός ; τώρα τί να σού κάμω ! Θ' άκολουθήτης τού στράτευμα, να μείνης είν' άδύνατο !

Και βέβαια... δημηγορούσασ τού κλήσους τών ανδρών ; και ο λοχίας. Άείζει τού τομέρι του ατύου, βοά κοΐκοι ! Παληόβλαγος, τσοπάνους σαν κ' έσας, έχει ή γρηά ή μάνα ή Ελλάδα κλήθος, μα άμογενής, βοέ, άπ' τού Λονδίνο, δέν έχουμα πολλούς !.

Και άποσφόμενος πός τών Γκολφάτου : Έλα, κ' άμα είσαι μαζί μου, μή φοβάσαι τίποτα ! Έγώ είμαι για σένα !.

Η φάλαγγ έξελίγησασ. Ο Γαρούφαλο, ο πρώην φίλος τού Γκολφάτου στωικίωτου, είχε μεταβληθεί πά όληρνή τού Γκολφάτου, άνθρακασισσασ. Αδός τού τού φικιάνη καφέ, να τού γεμίη τού παγοτίσι και να τού κουβαλάη άκόμα και την κινηγησική τσάντα, τη δικτυωτή, πού είχε για σακίδιο μαζί του.

Άρχοντόπουλο, βοά κοΐκοι, πού ήρθε να σνοκωθή για την... Πανός !.

Όλίγο παριστάτω τόν έπισσε ν' άγορήση ένα άλογο, για να μή κουράζεται πεζός. Ο έπκος άγοράσθηκε άλλα τού ίδιο βράδυ τού τόν κλέψαν. Την άλλη ήμέρα, κείν στρατιώτες τού τόν φέραν λεγοντας πώς τόν έξαγόρασσαν άντι 20 δραχμών άπό έναν χωριάτη. Ο Γκολφάτος έπλήρωσε τίς 20 δραχμές, καβρλίκευσε τόν 'έπκον', μα πάλι τ' άλλο βράδυ, τού τόν κλέψαν. Το άλλο πρωί τού τόν φέραν άλλοι πάλι στρατιώτες.

Τόν άγοράσαμε 25 δραχμές άπό μία γρηά.

Ο 'όμογενής' ξανάδωκε τίς 25 μα τού β-αθε πάλι τόν κλέψαν και κάθε πρωί, τού τόν πουλοσαν. Θά ήσαν 3 - 4 φορές ατύο, χωρίς να διαμαρτυρηθή ο δόλου ο Γαρούφαλος. Ήταν συνήθους, ήταν πρωτεργάτης τών καθημερινών κλοπών τού έπκου ; Κανένας δέν δύναται άκόμα να τού βραβιάωη.

Η άλήθεια είνε πώς όταν κάθε βράδυ, έμβρότασ τού άλογο, ο Γαρούφαλος έλεγε στον Γκολφάτο συμβουλεστικά :

Μορ' να μή, παρουν τ' άλογο μες άπ' τή μάτια μας, καλά πού δε μής κόψαν και τού κεφάλι ! φευράουν άπ' τού χόμα οι Τούρκοι έδώ πέρα ! Τυχρό είνε, πού δέν κλίνας μάτι δη νυχτα είδ' άλλος θά μής είχαν σφάζει δάδεκα φορές !

Και τού πρωί σαν τόν φέρναν οι στρατιώτες :

Άδωσε τή 20 φράγκα να πάν να χαθούν ! Δέν κάνεις τού σταιρού πού τού βήκαμε τού ζωντανό !.

Τώρα ή διλοχία βάδιζε προς την Μπίγλαστα. Ή Κορτσά κατελαμβάνετο, μα άλοι λέγαν πως όλα αυτά τα φολά κούριμα τού χαικού, ώδούσαν προς τού Μτιάνι Τούρα κ' ο έπιστεμής της διλοχίας ήσαν δύ' υλοχας. Οι έφοδιοπομποι, γεφαλοσι της έθνοφρουάς, πού βλαστρημασσαν και τόν έστει τους, βαρφούντουσαν να έρχωνται και οι άνδρες μενινα χωρίς να άδνε.

Χιλνια σνά βουνά και μα'σρα κέρδα σά σπαντζόχοιροι μέσα σά κωτρά-

νια. Τά χωριά δεξιά κ' άριστερά έκαίνετο, καννοι θολώνανε τόν οδρανό και πλώματα άλλων σκαπώνε τους λασπωμένους δρόμους. Βραδυπορούντας της έκτης Μεραρχίας συ' υπερειλήφθησαν εις την διλοχίαν. Τροχηματίσ μεταφέρο το, με άχνιστα άκόμα ούματα και τού κανονι πουπαλούνιζ ; και τράνταζε μπροστά τόν τό το.

Τόν ο Γ'ολφάτος άντελήφθη ότι χιονίστρες φ' βρες τόν έμποδίζαν να βαδίση.

Έγώ λέω να πάω στό Νοσοκομείο.

Μά θά γυρίσης πίσω μοναχός στή Φλώρινα ;

Ο Γκολφάτος δέν άπάντησε, μα όταν εις τά άλλα προστεθή και ή πείνα έξ αιτίας τών μεθοκοπούντων έφοδιοπομπών, ο Γκολφάτος έπροτεινε <να τόν έφύσων να πάη στή Θεσσαλονίκη, να ιδή άν ήρθεκ να δυό αυτοκίνητα πού θά χαρίση στό στρατό>.

Την τρίτη άμορ λείσι και καλλίτερη τή βρήκε ο Γαρούφαλος.

Κύρ' άνθρακασιστά, τού λέει, ξερός τί λέω έγώ ; Δέν άνταλαμβάνουμα τόν έπιστοιμό ήμεις ; Άρκετό αίμα χύσαμε !. Άς πολεμήσουν κ' άλλοι !. Άλλος τε μήπως δέν είνε έθνικό έργο κ' ατύο, να τρώει ο στρατιώτας !. Χορεύσει νησικό άρκοδύ;.

Οι λογοι τού λοχία ήσαν λογικοί, τού κανόνι πού θρονόσασ μπροστά τους πιστοκοποιούσ κ' ο Γκολφάτος τούς ένέκρινε. Έγειναν τά προκαταρκτικά και την μεθεπομένη ο Γκολφάτος, έπί κεφαλής τών έφοδιοπομπών, κωμαφτός σαν Τούρκικο σπαθί, έστράβησε για άδον εις την Φλώρινα. Άπό πίσω του σαν χαλασμένο τάγμα, άκολουθούσαν οι έφοδιοπομποι, άλλοι πεζοι κ' άλλοι καβάλλα, άξέροστος, γενάτοι, τσαλακωμένοι, μπαλαμεινοι κ' ακάθατοι, με κοκιλίαν στωλών χωρίς κοουπιά και ηλιχίαν λερωμένα σαν να είχαν πηγαίσση με βούτερο. Έβρισαν κ' έχτυπούσαν τά μουλάρια, ροκανούσαν κάτω διαρκώς, κ' έβάδιζαν τόσο άργά κ' άπόσθημα σά να είχαν τά πόδια μολυβενια.

Κάτι παληογκράδες σκουριασμένους τούς είχαν κρείσσει σά κατασκληρότα άλογα καλ...δερμενος μάλιστα να μή τους χάσουν. Μόνο ένα σακίδιο είχαν στον άμο τους, πού γυάλιζε άπό τή λίγδα, μέσα στό όποιο συνεχφόνετο ξεροκόματα, ζάχαρις, τυρί, πετσέτες και σαπούνια. Μερικοί έτραγουδούσαν βλαστημώνας την κατάσταση :

Έσθια είνε βόασα κ' όχι τή παρασμένα, Παπαροβνα μου !, να παρουν σόν πόλεμο, τόν φουκαρέ κ' έμένα !

Ο Γκολφάτος είν ο άκουσμα τού τραγουδιού ατύο άγρίως και σπασφεί, πρδ, τούς έφοδιοπομπούς άνέκραξεν φωνή μεγάλην : Τί είν' ατύο !. Ήρωσά τραγουδία θέλα... Πολεμικά, πατριωτικά τραούδια γρήγορα !

Και πά... σον τού σπαθί του :

Άλό ζ' άμφάν ντέ ντέ - ντέ λά ά ά πατρι λέ Ζαντάρ σαγκλάν ελεβέ

Έμπρός όλοι μαζί ! Κανένας να μή στωτήση ! Κ' όλοι σας με δυνατή φωνή. Έμπρός μαρς !

Ω - άμ, σιτουαγιέν φρομέ βό μπαταγιόν !

Τότε ο Γαρούφαλος σαν έτελειώσε τού θούριον τού <έθνικον> τού κ. Άνθρακασισσού, έπήρε τού δικό του και άκολουθήσαν όλοι οι έφοδιοπομποι :

Τά ρ'δα, τά... τριαντάφυλλα της άνοιξης καμαρι, τά λούλουνα, οι ζήφουροι, ο ήλιος τού φεγγάρι...

Και τού κωτράνι προγεφούσε έσαι : ολεμικά, με τόν Γκολφάτο έπί κεφαλής κινούνα τού σπαθί του, σαν να έκοιτε κεφαλάς έχθρών.

Τουλάχιστον τώρα πού πήρε ο Γκολφάτος την έφοδιοπομπή, θά τρώει !

Οι Τούρκοι τού φλόγαν τού Μτιάνι.

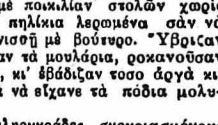
Έμπήσαν όλοι στό Νοσοκομείο...

Άν έξρω μή μής φέρει και σαμπάνια, είπασ ο λοχαγέσων ύπολοχαγός...

Έπηρεε τού τάξι του με τούς άξιωματικούς...

Έσθια είνε βόασα κ' όχι τή παρασμένα, Παπαροβνα μου !, να παρουν σόν πόλεμο, τόν φουκαρέ κ' έμένα !

Οι Τούρκοι τού φλόγαν τού Μτιάνι.

ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ο ΦΡΙΚΑΛΩΤΕΡΟΣ ΤΣΙΓΚΟΥΝΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο Λουκάς Μπάριμα Κρεπέν. Η στερημένη ζωή του εκατομμυριούχου αυτού. Μας ζούσε με σαράντα λεπτά την ημέρα. Πώς ξυριζόταν με μισή πεντάρακι. Γι έτρωγε. Λούπα από ξεροκόμματα. Η παρηγορία του κονιακι. Οικονομία στο χαρτί. Για να μην άσπριση τα σπίατα του κλπ. κλπ.

Ένας από τους πειθ μεγαλύου φιληγούρου; που αναφέρει η ιστορία, ότ ήρξεν και ό Λουκάς Μπάριμα-Κρεπέν. 'Ο τρομακτικός αυτός τσιγκούνης είχε κητορθώσει να άποκήσει σιγά-σιγά, αρμοσύνα δύο εκατομμυριών φράγκων της εποχής εκείνης! 'Όταν οι άπέθανο δέν βροήαν στο σπίτι του παρή μερικά σπασμένα επιπλά τα όποια όν άξιζαν πλέον τών έπτά φράγκων! 'Από αυτό παραίτησε να λάβειε μιά ιδέα της... κλιθής, ή ότοία τόν έπεριερχόχε!...

Γιά τήν τροφή του, δέν βόδευε περισσότερο άπό... τριανταπένητα λεπτά σαράντα λεπτών ήμεροσας!... 'Όσο για το ξυρισμα—είχεν καταλύσει κάποιον φαγοδό τάλληλο κομμωσιον, ό ποιος άνειχε μισό να τον ξυρίχε άντι... μισή; πεντάρακι! 'Ελε.δη όσως ή εκατομμυριούχος μας και τή βε-δο αυτό τό έβρισκε περιττον, ξυριζόταν μόνο μιά φορά τήν εβδομάδα.

Ίδου τώρα και μερικάς ένδοξαφύρους λεπτομέρειας της ζωής του: 'Ο μπάριμα-Κρεπέν, για να εξικονομήση τα έξοδα του μαρφορέματός, δέν έδραγε παρά μ'ον σούλα. 'Αλλά και ή όσινα όσση έμπαγερούετο κατά... προωσαν η τσιγκούνικο τρ πο Κάθε βεντέρα ό φιλάργυρός; μας έπηγάνε σ' ένα μεγάλο έστιατόριο της πόλεως του, και άγρρασε, μέ έκπληκτη διάφορα ξεροκόμματα ψωμιού, μέ τα όποια και παροσκόμισε τή σούπα όλης του της εβδομάδος! Και τίς μέν δύο πρώτες μέρες κίλησε έχόρτασεν. Τή τρίτη όμως ήμερα και τήν τετάρτη, τό πομακι τοσάριχε να διαμαρτυρήσει. Τήν πέμπτη δε και τήν έκτη ύπέφερε προγυμναστικά άπό τήν παύση!...

'Ο μπάριμα-Κρεπέν τότε, βρωγχε σ'όπο τό καλήν έσοδα μιά μοτιλία με ρόμι κληρονομιά του ποτέρα του...— τήν τοποθετούσε κοντά στο πιάτο του, και άρχιχε να τρώγη τήν σούπα του μονολογώντας: — 'Ε, φίλε μου... Κατάλιε τόν πόνο σου και τήν σούπα σου. Καί άφού φά τήν σούπα σου, για ναόκομηθής θά πής κι' ένα ποτηράκι ζεστό ρόμι!...

Μόλις όμως έταλείσασε τό λιτό φαγητό του, ή τσιγκουνιά του τήν ξανακατατάβησε. 'Επαιγε τ'ότε τή μοτιλία με τό ρόμι και τήν ξανακίρησε στο ντουλάκι, λέγοντας: — Δέ βαρέσαι!... 'Εσ' όσον τελείωσα πειδή τό φαγητό μου, άς άφήσω κι' άλλη φορά τε κονιακι...*

Κάποτε, ένας δικηγόρος της Λυώνος είχε να μετρήσει στον μπάριμα Κρεπέν τό ποσόν του 70 000 φραγκων ως απεζητήσαση για τήν άνυλλετηρώσαση κάποιου οικοπεδου του. 'Όταν έφθασε η ήμερα της πληρωμής, ό δικηγόρος έλπιχε στο σπίτι του Κρεπέν κι' άρχιχε να του μετρή τό ποσόν. 'Ο φιλάργυρός μας όμως έννοούσε να βεναζόχε λεπτομερώ; καθς νόμορα μη τολον ήταν κίβηλο κι' έτσι

'Ελεγε ό Συνομιλητής στον ύλοκοχό του. — 'Αρχυνοπούλο!... Δέν έξωμ κι' μάς φέρην και παμπάνια!

'Η ήμέρας όμως έπερνούσαν και όσθε τροφές, όσθε Γκολφές, όσθε μουλάρια φάνηαν. Καπιεύος που ήλθεν απο τη Φλωρινα, τούς ειπε πός ό Γκολφέςος συναντήσας κάποιον φίλον του γιατρό έκει, συνεικάη πάλιν να μάηκε στο Νοσοκομείο, συναποκομιζων μαζί του και όλους του, εφοβισομοπούς.

Αυτός μάλιστα πήρε φύλλε για τη Θεσσαλονίκη. Στην εφοδιοπορητη δέν έμεινε καθω ό Γαρούφαλος και τά μουλαρια.

'Αλλά κι' αυτά τά πουλήρη ό Γαρούφαλος στους χωρικούς, πέντε πενταδραχμια τό ένα, και ειπε πός τά πλάκωσαν τα χιονια στο Πισοδέρι...

τό μέτρομα προχ ρούσε πολύ άργά. 'Εφθασε σιγά-σιγά και ή νυχτα, χωρίς άκόμη ό μπάριμα Κρεπέν να έχη μετρήσει όσθε τήν μισή πο οηχη τών χορημάτων. Στο τέλος, ό δικηγόρος έχασε τήν ύπεμονή του. — Θα τελειώσουμε τελος άνταν; ρώτησε τόν παρήξ-νο πελάτη του. 'Εχουμε και άλλες δουλειές... — Δέν ύπάρχε καμμία β.α. άλήτησος με όλη του τήν ήσυχία ό μπάριμα-Κρεπέν. Συν χίζουμε. άν θέλατε, υδριο... Για τό ποσόν όμως που' θά μενη σση τπείη σας για να με-ρηθη υδριο, θά μου πληρώσετε... οωδσκα φράγα να ιοκο!...

'Ο μπάριμα-Κρεπέν ήταν, άσφαλώς, ό πρωτοτυπιότερος τών ιδιοκτητών. όλου του κοσμου και όλων τών εποχών.

Τα διαφορα σπίατα του δέν τα έννοιάχε παρά μονον ύπό τόν όμο για του προληλρωμένους τό έννοικιον... έννεα μνη, π.ο της λήξασ; του συμπολαιου!... μια μέρα τον έπισκέφθη μια έννοικιάστρια του γι... να του πληρωση το νυκτι. 'Ο μπαριμα-Κρεπεν δειχε αλήτησος να του προκομιση ή άποδοσις του παραρμενου έννοικιου. Καί η φτωχη έννοικιαστρια ήναγκάσθη να ξαναπαρη σπια της, τό όποιον άπειχε μία λεύγην υλο κι, για να του φερη τιν άποδοσιχη που χηρούσε. Ξεθύρσε δε γιατι ό τσιγκουνής μας είχε ζητησει ασητην τήν αποδοσιχη; 'Αποουστατα: για να συνταξη τήν νεαν άποδοσιχη στο άγραφο μέρος της προηγουμένης, κι' έτσι να κάμη οικονομια χαριουν!...

Κι' εντούτοις το χαρτι δέν ου έκοστιε και πολύ: Τό έπρομηθεύετο... ξεοχιόνιας της «αφροίνας» των δρυμων, ή κορονιας τα περιθωρια των εφημεριδων!

Το νοστιμότερο όμως άπό τά άνέκδοτα του περιήρημον αυτού φιλαργύρου, εινε τό εστις: Κάποτε, έξωδότη της Λυώνος διαταγη συμφώνως προς τήν όποιαν όλοι οι ιδιοκτηται της Λυώνος άφελον, έντός μιάς ώρη-ομένης προφθεμιας, να «ασπρίσουν» τα σπίατα τους.

'Η άπελισία του μπαριμα Κρεπέν, μόλις έλαβε γγασιν τής διαταγής υδής, ήταν κάτι τό αφανταστικο. 'Ετρεψε στον διάμαρχο της πολεως, κ. Τεμ, και τόν κατικετασε με δαχρυα σή μάτι, να μαιτετσή στήν άστυνομια για να γίνη μια έξαιρέσις γι' αυτον. — Δυστυχώς, εινα άύνατον! του άλήτησεν ό κ. Τεμ. Τό μετρον εινε γενικουν... — Τους οηλωσσε καθαρά διι έννοιετις να με κατα-υτρήσετε! έκραύγασεν ό Κρεπέν.

— Πώς; — 'Αν είχα ένα μόνο σπία, κάτι θά μπερούσε να γίνη... Μά έχω έννεα! Τό καταλαβαίνετε αυτό!... 'Εχω έννεα σπίατα!... Πόσο ειμαι δυστυχισμένος!... Πάει, ειμαι χαμένος άνθρώπος!...

Κ' έφγας κλαίγοντας!... Τό τελευταίο αυτό περιστατικό θυμίζει τήν προ ήμερων συμβάναν αυτοκτονια του μικροεμπορου του Παριουά, ό όποιος άν και είχε εκατομμύριον παρισου-σίαν κρημάστης για να μη πληρώση κάποιον άση-μαντο ποσό σ' ένα πελάτη του!...

Στην. Στην.